

NAMOWNY (1) ai

[nã-, na-]; o *prawdopodobnie jasne* (tak w mowny; Cn a *pochylone*, o *jasne*).

sg m N namowny. ◇ [f A namowną.]

Sł stp brak, Cn *notuje*, *Linde XVI – XVII w.* (z Cn).

1. *Nakłaniający, przekonywający; (per)suasorius Calep, Cn, persuasionis opifex callidus Cn: Perfuasorius – Namowni. Calep 792a.*

2. [Pewny; w funkcji rzeczownika: »namowna«:

Zwrot: »(za) namowną mieć« = być pewnym czego; persuasum habere Vulg: Abo wiem ponieważ że w fprawách iego obierając fie pytaią/ á námowną v fiebie máią/ że dobre są rzeczy widome. Leop Sap 13/7, Sap 17/2 (Linde).

Szeregi »namowna a pewna«: Bo to v fiebie zá namowną á pewną máią złośnicy [Dum enim persuasum habent iniqui]/ żeby mogli pánować narodowi świętemu Leop Sap 17/2 (Linde).]

3. [Uchwalony na naradzie:

Wyrażenie: »rada namowna«: a radę sądową i namowną w tajemności zachowam nikomu jej nie przynosząc. AktaSejmikPozn 1574/22.]

Synonimy: 1. namawiając; 2. pewien.